

ת"פ 31498/01/16 - מדינת ישראל נגד יקיר יוסבאשוילי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 31498-01-16 מדינת ישראל נ' יוסבאשוילי

בפני כב' סגן הנשיאה, השופט אליהו ביתן

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: יקיר יוסבאשוילי

גזר דין

1. בטרם שמיעת הראיות, הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו הוגש נגד הנאשם כתב אישום מתוקן שעיקרי עובדותיו הם כדלהלן:

הנאשם חייל בשירות סדיר בצה"ל ובמועדים הרלוונטיים לכתב האישום שירות כלוחם בגדוד "נצח יהודה" בבסיס בנווה יאיר (להלן: "הבסיס"). ביום 06.01.16 בשעות הערב גנב הנאשם מהבסיס ארבעה רימוני יד/מדוכה מספר 400 ושלושה רימוני יד הולם סינוור M7290 אשר נמצאים בשימוש צה"ל ובכוחם להזיק לאדם בעת פעולתם (להלן: "הרימונים"), וזאת מתוך כוונה למכרם לשם רווח כספי.

הנאשם החביא את הרימונים שגנב בתיק הגב שלו וביום 07.01.16 בשעות אחר הצהריים, יצא מהבסיס עם התיק ונסע באוטובוס לביתו שבאשדוד.

בסמוך לשעה 20:00 נעצר הנאשם במסגרת פעילות משטרתית ובחיפוש בתיק שנשא עמו נתפסו הרימונים.

2. על רקע הודאת הנאשם בעובדות, כאמור, הוא הורשע בעבירות של גניבה, לפי סעיף 384 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); ונשיאה והובלת נשק, לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין.

3. הסדר הטיעון לא כלל המלצה לעניין העונש.

4. בזמן ביצוע העבירות היה הנאשם צעיר מגיל 21, וחובה לקבל עליו תסקיר של שירות המבחן.

תסקיר שירות המבחן

בתסקיר שירות המבחן על הנאשם, צוינו, בין היתר, הדברים הבאים:

הנאשם בן 20, רווק, יליד הארץ. בעל 10 שנות לימוד במסגרת חינוך דתי ושיבה חרדית. בהיותו בן 17 השתלב בתעסוקה כטבח על מנת לעזור לפרנסת משפחתו. מסר כי במהלך שירותו כלוחם בגדוד "נצח יהודה" חווה

מספר אירועים טראומטיים, בהם פציעתם של חבריו בפיגועים, מותו של אחד ממפקדיו ואירועים של הפרות סדר. תיאר תחושות דחק עמן התמודד, כאשר לדבריו, לאורך שירותו הצבאי הצליח להתגבר על טראומות אלו ולשמור על תפקוד תקין. עוד מסר כי במהלך שירותו הצבאי היה מעורב בתאונת דרכים בה גרם נזק בסך ₪ 13,000 שאותם נדרש לשלם על אף היותו לוחם בשירות סדיר. שירות המבחן התרשם כי קיים דפוס חוזר של פגיעה בשגרת חייו על רקע מצוקה כלכלית עמה מתמודד. היחשפותו לטראומות במהלך שירות הצבאי סדקה את מחויבותו ליחידה בה שירת ובפרט על רקע היותו נתון בחוב כספי גבוה. מסר כי פנה למש"ק ת"ש ביחידתו שהציע לו לשרת כתומך לחימה בתנאים גמישים שיאפשרו לו לעבוד, אך הוא בחר להישאר לוחם מאחר וראה בכך ערך. הנאשם שיתף כי בעבר נהג בקלות ראש ביחס ללקיחת ציוד צבאי אולם כיום מודע לחומרה שבכך. ביטא צער על המצב המורכב עמו מתמודדים הוריו בשל מעצרו.

שיתף כי מזה כשנה הוריו פרודים ואביו הינו מחוסר דיור המתגורר כיום בבית אחיו באשדוד ומתקיים מקצבת הכנסה וקיבוץ נדבות. הנאשם תיאר גדילתו בצל חסכים כלכליים משמעותיים.

לנאשם הרשעה מחודש דצמבר 2016 על עבירות של הפרעת לשוטר במילוי תפקידו, היזק לרכוש והתנהגות פרועה במקום ציבורי בגינה נדון למאסר על תנאי, קנס והתחייבות כספית.

במסגרת עריכת התסקיר הועמד הנאשם בפיקוח מעצר של 9 חודשים במהלכם השתלב בקבוצה טיפולית. נמסר כי הנאשם הגיע בהתמדה למפגשים הטיפוליים, היה קשוב לנאמר בהם ושיתף מעולמו.

אשר לעבירות הנאשם לקח אחריות מלאה על ביצועו, הן מבחינת הודאה, הן מבחינת הבנת חומרת מעשיו והן בצורך של ענישה מוחשית ומרתיעה, לצד נכונות לשאת בעונש ולשלם את חובו לחברה. עם זאת חושש מהאפשרות שיוטל עליו מאסר בפועל.

שירות המבחן התרשם כי ברקע לביצוע העבירה עמדו קשיים רגשיים אותם פיתח הנאשם בגיל צעיר, גדילתו בחוויה של היעדר ביטחון כלכלי, חוסר פניות של הוריו לצרכיו ההתפתחותיים והרגשיים ותחושות של חסך וקיפוח. הנאשם שיתף כי ביצוע העבירות לא היה מתוכנן, אלא הוא פעל מתוך בלבול, תחושות חוסר אונים וכאב בשל מצבו של אביו.

הנאשם הביע מוטיבציה להשתלב בטיפול קבוצתי ונמצא מתאים לכך.

שירות המבחן שקל את גורמי הסיכון והסיכוי של הנאשם והמליץ על ענישה מוחשית ומרתיעה של מאסר בעבודות שירות ברף הנמוך, צו מבחן למשך שנה, מאסר על תנאי והתחייבות כספית.

בתסקיר משלים נמסר כי הנאשם השתלב בקבוצה טיפולית וניכר כי הוא מייחס חשיבות ורצינות להזדמנות שניתנה לו ומביע מוטיבציה להיעזר בטיפול הקבוצתי. ושירות המבחן חזר על המלצתו.

טיעוני הצדדים

1. ב"כ המאשימה טענה, כי העבירות בהן הורשע הנאשם חמורות ביותר. הנאשם ניצל את היותו חייל בצה"ל ואת נגישותו לרימונים וגנב מהבסיס בו הוא משרת רימוני יד ורימוני הלם בכוונה למכרם לשם רווח כספי. הדגישה את הסכנה הנובעת מעבירות הנשק השונות, ואת הסיכון הממשי כי הנשק ישמש לפעילות פלילית. ציינה כי אמנם אין המדובר ברימוני רסס שבכוחם להמית, ואולם מדובר בנשק שיש בכוחו לגרום פציעה לאדם, לבהלה גדולה ולטראומה. טענה כי הנאשם ביצע את המעשים מתוך בצע

עמוד 2

כסף, ובמעשיו פגע בערכים המוגנים של בטחון הציבור ובריאותו, הפיזית והנפשית, וניצול האמון שניתן בו מתוקף היותו חייל בצה"ל. לאור חומרת העבירה והנזק הפוטנציאלי טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין שנה וחצי לשלוש שנות מאסר. הפנתה למדיניות הענישה לפיה בעבירות מסוג זה יש לתת משקל בכורה לאינטרס הציבורי ולהגנה על הציבור על פני נסיבות העברין. וטענה כי בהתחשב בחומרת הנסיבות, בעברו הפלילי של הנאשם, בגילו הצעיר, בתסקיר שירות המבחן, בפסיקה, ובשיקולי הרתעה, העונש הראוי לנאשם הוא מאסר בפועל בתחתית- אמצע המתחם שהוצע, מאסר מותנה וקנס משמעותי. הגישה פסיקה.

2. ב"כ הנאשם עתרה לאמץ את המלצת שירות המבחן. טענה כי העונש המוצע על ידי שירות המבחן נמצא במתחם העונש ההולם, ואם יקבע מתחם גובה יותר, אז יש מקום, בעניינו של הנאשם, לסטות ממתחם העונש ההולם משיקולי שיקום. טענה כי הפגיעה בערכים המוגנים הינה במדרג חומרה נמוך בשל כך שמדובר באמצעים לפיזור הפגנות. האפשרות לגרום לנזק היא מועטה. לגבי רימון ההלם השימוש הוא בעיקר לאימונים, והנזק מתבטא ברעש ובהבזק וסנוור, ובמידה מועטה בכוויות חום. לגבי רימון הגז, הנזק הוא פליטת גז מדמיע ומדובר בגרימת אי נוחות זמנית. ציינה כי בעניינו לא נגרם נזק, אך גם אם היה נעשה שימוש בנשק פוטנציאלי הנזק מוגבל. הוסיפה כי גם הנאשם עצמו, בשל תפקידו, לא ראה באמצעים הללו כגורמים לנזק אמתי. הגישה פסיקה המעמידה את העונש על עבודות שירות גם כאשר נלוות עבירות נוספות. טענה כי בפסקי הדין שהגישה התביעה הנסיבות חמורות יותר. לעניין העונש בתוך המתחם טענה כי יש לקבוע את העונש בתחתית המתחם שהוצע או לחרוג ממנו משיקולי שיקום. ציינה כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו. הוא שהה במעצר יותר מחודש, ולאחר מכן היה משוחרר בתנאים מגבילים כשנה במהלכם היה בפיקוח מעצר ושולב בקבוצה טיפולית. הנאשם גדל במשפחה קשת יום ומגיל צעיר הוא עובד ומסייע למשפחתו. על אף מצבה הכלכלי של משפחתו הוא שירת כלוחם בגדוד "נצח יהודה" שם חווה אירועים קשים. בנוסף למצב הכלכלי הקשה שלו הוא חויב בפיצויים לאחר שהיה מעורב בתאונת דרכים, ומצבו הכספי הביא אותו לבצע את העבירה.

3. הנאשם סיפר כי במהלך שירות הצבאי הוא זרק רימון הלם לעבר קבוצת אנשים ואחד מהם זרק אותו חזרה אליו והרימון פגע בו והתפוצץ ולא נגרם כל נזק. הוסיף כי אביו היה הומלס כשנה וחצי והוא היחיד שהיה מטפל בו בזמן חופשותיו מהצבא. סיפר כי כיום עובד בחנות דגים, וגר ביחד עם אביו בחדר שכור בדירה. הביע חרטה.

4. ב"כ הנאשם העידה מומחה לכלי ירייה שהגיש חוות דעת אשר לטיב הרימונים המדוברים. טען כי הנזק המקסימלי שיכול להיגרם מהצמדה של פתחי הפליטה של חומרי הבעירה ברימון הלם אל גוף של אדם, הוא כווייה בדרגה בין קלה לבינונית. הנזק האחר שעלול להיגרם הוא כמו כל נזק מפגיעת חפץ, כמו אבן, בגוף אדם. ציין כי בעירה של גפרור או של מחבת חם די דומה לבעירה ולחום שנפלט מפתחי הבעירה של הרימון.

5. ב"כ הנאשם הסכים כי אין מחלוקת על כך שהרימונים שהנאשם החזיק הם נשק וכוללים חומר נפץ.

דין והכרעה

1. בזמן ההתרחשויות הנאשם היה חייל בשירת סדיר בצה"ל. בהזדמנות מסוימת הוא גנב מהבסיס בו שירת שבעה רימונים - ארבעה רימוני יד/מדוכה ושלושה רימוני הלם - בכוונה למכרם לשם רווח כספי.

הוא החביא את הרימונים שגנב בתיק הגב שלו ולמחרת יצא מהבסיס עם הרימונים ונסע באוטובוס לביתו. בהמשך, באותו היום, הוא נעצר במסגרת פעילות משטרתית, והרימונים נתפסו ברשותו.

2. הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות הם בין היתר, שמירת החיים והגוף, שמירת רכוש צה"ל, שמירת האמון של חייל כלפי צה"ל, ושמירת שלום הציבור ובטחונו.

בהתחשב בכמות הרימונים שנגנבו, בעובדה שהגניבה היתה מבסיס צה"ל על ידי חייל צה"ל, ובכוונת הנאשם למכור את הרימונים, וכן בעובדה שהרימונים הם רימוני גז והלם ולא רימוני רסס, הרי שמידת הפגיעה בערכים המוזכרים הינה בינונית-גבוהה.

3. כבדו העבירות, גם בעבירות הנשק, קשת הענישה היא רחבה, והעונש המוטל מושפע מהנסיבות הקונקרטיות, מסוג וכמות הנשק, ממיהות המעורבים ומהסכנות הקשורות במעשה בהתייחס למכלול נסיבותיו, ועוד. עם זאת, בשנים האחרונות ישנה מגמת החמרה מוצהרת בענישת עבירות אלה -

"נוכח היקפן המתרחב של עבירות המבוצעות בנשק בכלל וסחר בנשק בפרט, וזמינותו המדאיגה של נשק בלתי חוקי במחוזותינו, התעורר הצורך להחמיר בעונשי המאסר המוטלים בעבירות אלה. אכן, "התגלגלותם" של כלי נשק מיד ליד ללא פיקוח עלול להוביל להגעתם בדרך לא דרך לגורמים פלייט ועוינים. אין לדעת מה יעלה בגורלם של כלי נשק אלה ולאילו תוצאות הרסניות יובילו - בסכסוך ברחוב, בקטטה בין ניצים ואף בתוך המשפחה פנימה. הסכנה הנשקפת לציבור כתוצאה מעבירות אלה, לצד המימדים שאליהם הגיעו, מחייבים לתת ביטוי הולם וכבד משקל להגנה על הערך החברתי שנפגע כתוצאה מפעילות עבריינית זאת, הגנה על שלום הציבור מפני פגיעות בגוף או בנפש, ולהחמיר את עונשי המאסר המוטלים בגין פעילות עבריינית זאת, בהדרגה...". ע"פ 1323/13 **רן חסן** נגד **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 05.06.13)

ובע"פ 7268/11 **עבד גבראן** נגד **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 08.08.12):

"נשק אינו כמו נרות חנוכה שלא נועדו לשימוש אלא "לראותן בלבד". נסיון החיים מלמד, לצערנו, כי בנשק שנרכש בדרכים מפוקפקות נעשה שימוש לפעילות עבריינית, לעיתים, פעילות העלולה לסכן עוברי אורח תמימים, ונשק עשוי למצוא דרכו אף למפגעים למיניהם. כל אחת ואחת מהחוליות בשרשרת הסחר בנשק, מוחזקת כמי שמודעת לתוצאות האפשריות הקשות העלולות לנבוע מהשימוש שיעשה בנשק לאחר שיגיע אל "הצרכן הסופי" בקצה השרשרת. גם על בית המשפט לתרום תרומתו במלחמת החורמה בעבירות הנשק, ואך לאחרונה נקבע על ידי בית משפט זה כי הגיעה העת להעלות את רף הענישה בעבירות נשק בכלל ובסחר בנשק בפרט, בהיותה מהעבירות החמורות שבעבירות הנשק בסעיף 144 לחוק העונשין (למגמת ההחמרה בעבירות נשק ראו פסק הדין המנחה בע"פ 2251/11 נפאע נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 4.12.2011) (להלן: עניין נפאע) [פורסם בנבו].

4. בע"פ 1323/13 **רן חסן ונסים אנבריה** נגד **מדינת ישראל**, הנ"ל, הורשעו המערערים בעבירת נשק, בכך שמכרו לסוכן משטרת **רימון הלם צה"ל** תמורת 1,300 ₪. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם עונש הולם בין שנה ל- 4 שנות מאסר** וגזר עליהם **24 חודשי מאסר בפועל על עבירת הנשק**.

בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש וקבע כי הגם שבהתחשב בסוג הנשק המדובר, מתחם העונש שנקבע מחמיר מעט, הרי שבהתחשב במגמת החמרת הענישה בעבירות נשק, העונש שנגזר על

המערערים איננו מצדיק התערבות.

לשם השוואה, יוזכר, כי שם דובר ברימון הלם אחד ואילו כאן מדובר בשבעה רימונים - מסוג גז והלם - וכן שכאן הנאשם עצמו גנב את הרימונים מהבסיס בו שירת כחייל בשירות סדיר בצה"ל, לשם מכירתם.

5. בע"פ 10499/02 **מדינת ישראל נגד אלמוג מיארה** (27.5.2003) דובר במשיב שקשר קשר עם חייל צה"ל לסחור בתחמושת ונשק צבאי. לשם קידום הקשר גנב החייל כלי נשק שונים מהצבא בהזדמנויות שונות. בהזדמנות אחת גנב החייל רימון הלם ומסרו למשיב, ובהזדמנות אחרת גנב ששה רימוני רסס צה"ליים ומסרם למשיב. במועד אחר, מסר החייל לידי המשיב שני רימוני רסס נוספים. את רימוני הרסס מכר המשיב לסוכן משטרתי. בית המשפט המחוזי גזר על המשיב 30 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת העונש וגזר על הנאשם 4 שנות מאסר בפועל, תוך אמירת הדברים הבאים -

"...באנו לכלל מסקנה כי העונש אשר נגזר על המשיב נוטה באופן בולט לקולה, ואינו נותן משקל ראוי לסוג העבירות ולנסיבות המחמירות שבהן בוצעו. המשיב היה מודע לכך שמדובר בנשק שנגנב מצה"ל והוא קשר לשם כך קשר עם חייל בשירות סדיר. הנשק אשר סחר בו הינו נשק התקפי מסוכן אשר עלול היה להגיע לידי גורמים עוינים ולשמש את הטרור המשתולל כנגד אזרחים חפים מפשע. **מצוקה כלכלית אינה יכולה להצדיק עבירות מהסוג שביצע המשיב וכנגד הפיתוי הכספי הטמון בסחר בנשק יש להטיל עונשים שיהיה בהם כדי להרתיע עבריינים בכוח.** עוד נציין כי הפער בין **העונש שנגזר על החייל אשר מסר למשיב את הרימונים ונידון לשבע שנות מאסר בפועל ושלוש שנות מאסר על תנאי**, לבין העונש שנגזר על המשיב איננו מוצדק ופוגע בעקרון של יחס הולם בענישה בין שותפים לעבירה. ... **לא נעלמו מעינינו נסיבותיו האישיות הקשות של המשיב.** אין ספק שעונש מאסר ממושך פוגע במשפחה הקרובה - באשתו הצעירה ובילדיו הרכים. אולם, זוהי תוצאת לוואי בלתי נמנעת אשר המשיב היה צריך להביא בחשבון כאשר נכנס להרפתקה הפלילית של סחר בנשק... **התלבטנו לא מעט גם בשל האמור בתסקיר שירות המבחן... אולם, בבואנו לשקול את שיקולי הענישה בעבירות מן הסוג שהמשיב ביצע, יש לתת משקל נכבד יותר לאינטרס הציבורי ולצורך להרתיע עבריינים בכוח מלבצע עבירות דומות, על פני הנסיבות האישיות של העברייני.** מטעם זה החלטנו לקבל את הערעור ולהחמיר בעונשו של המשיב. כדרכה של ערכאת ערעור, אין אנו ממצים את הדין עם המשיב ולפיכך **החלטנו להעמיד את עונש המאסר בפועל על 4 שנים**, עונש המאסר על תנאי יעמוד בתוקפו.

6. בע"פ 4518/11 **מדינת ישראל נגד יעקב עייאש** (פורסם בנבו, 28.07.11) נדון עניינו של מערער אשר במהלך שירותו ביחידת "נחשון" של שירות בתי הסוהר, החליט לגנוב אקדח מיחידתו מתוך כוונה למוכרו לאחר. ביום מסוים סיימו המערער וחבריו לצוות את משמרתם והפקידו את אקדחיהם בנשקיהם. המערער גנב את אחד האקדחים, מסוג "יריחו", וכן מחסנית וכדורים, ונטל אותם עמו לביתו. לאחר מכן, יצא המערער מביתו עם האקדח במטרה למכור אותו, ואז נעצר.

בית המשפט המחוזי גזר עליו 7 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את ערעור המדינה והעמיד את עונש על 15 חודשי מאסר בפועל, תוך שהוא מציין שכדרכה של ערכאת ערעור, הוא אינו ממצה עמו את הדין, ואמר את הדברים הבאים-

"אנו מוכנים להניח כי יש ממש בגרסת המערער לפיה נקלעה משפחתו, עובר לביצוע של העבירות, למצוקה כלכלית קשה. אולם הפתרון למצוקה מסוג זה אינו יכול להימצא בדרך של גניבה ממעביד, ומקל וחומר, בגניבה של כלי נשק ומכירתו. שהרי ניסיון החיים מלמד כי כלי נשק מסוג זה נרכשים על ידי עבריינים או גורמים עוינים, ואת מחירה של תופעה זו שילמו לא מעט חפים מפשע בחייהם. עם כך אין להשלים, במיוחד כשהגניבה מבוצעת על ידי מי שנמנה על כוחות הביטחון מהם נדרש להקפיד בקלה כבחמורה. הנה כי כן, המערער כשל בהתנהגות חריגה בחומר, ועל כן להרתעת הרבים היה מקום ליתן משקל יתר בדרך הענישה. נוכח האמור, לא גילינו בעונש שהושת על המערער חומרה כלשהי, אדרבא, הוא נוטה לקולא יתרה ואפשר אף שהוא עלול לשגר מסר שגוי לרבים."

7. ב"כ הנאשם הפנתה למספר פסקי דין, בהם הנאשמים הורשעו בעבירות נשק ובית המשפט הטיל עליהם עונשים קלים, וביקשה ללמוד מהם לענייננו. עיינתי בפסקי הדין ומצאתי שמעשי העבירה בנסיבותיהם שם, שונים מהותית מאלה שבענייננו ומשכך העונשים שהוטלו במסגרתם אינם יכולים להוות אמת מידה לעונש שיש להטיל על הנאשם. להלן אתייחס לכמה מהם בקצרה -

ברע"פ 711/13 טל הנסן נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו. מיום 30.1.13), דובר במבקש שהורשע בבית משפט השלום בעבירות סמים ובהחזקת תחמושת - 6 רימוני הלם, 4 רימוני גז וכדורים. בית המשפט גזר עליו 6 חודשי מאסר בעבודת שירות. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה והחמיר את עונשו ל- 9 חודשי מאסר בפועל. ובית המשפט העליון דחה את בקשת רשות הערעור שלו. נסיבות החזקת התחמושת שנטענו הן, שהתחמושת הינה מתקופת שירותו הצבאי של המבקש, אשר בשל נסיבות שונות, הוא לא החזירה.

בע"פ 1462/12 כפיר שוקרון נגד מדינת ישראל, דובר במערער שהחזיק רימון הלם וסכין שבית המשפט הטיל עליו מאסר בעבודת שירות. נסיבות החזקת הרימון שנטענו הן שהמערער מצא את רימון ההלם והיה בדרכו להחזירו.

בת.פ. (חיפה) 51828-02-14 מדינת ישראל נגד יודה עטאללה (פורסם בנבו. מיום 1.12.14) דובר בנאשם שהחזיק שני רובי צייד מאולתרים ובית המשפט קבע כי החזקתם על ידי הנאשם לא היתה למטרה פלילית כלשהי, וגזר עליו מאסר בעבודת שירות.

בת.פ. (חיפה) 8338-12-13 מדינת ישראל נגד מוחמד זידאן (פורסם בנבו. מיום 18.9.14) דובר בנאשם שברכב בו נהג נמצא רימון הלם. הנאשם טען שזמן קצר קודם לכן הוא התבקש על ידי צעיר אחר מכפרו להסתיר את הרימון אצלו והוא נענה לבקשתו. ולא יוחסה לנאשם כוונה לעשות שימוש ברימון או להעבירו לידיים אחרות. בנסיבות, בית המשפט הטיל עליו מאסר בעבודת שירות.

השוני מנסיבות ענייננו מזדקר לעין מאליו. יצוין, כי באף אחד מהמקרים הנ"ל לא דובר במי שגנב בעצמו את הנשק או במי שהתכוון למכרו לאחרים.

8. הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות -

לעבירות שביצע הנאשם קדם תכנון. אין המדובר בעבירה ספונטנית, שבוצעה בין רגע. הנאשם גנב את הרימונים והכניסם לתיק הגב שלו, ולמחרת יצא מהבסיס לביתו, עם הרימונים, בכוונה למכרם.

הנאשם ביצע את העבירות לבדו וכל הפעולות הכרוכות בהן נעשו על ידו בלבד.

הרימונים נתפסו על ידי המשטרה לפני שהנאשם העבירם לאחרים, כך שהנזק הטמון במעשי הנאשם נמנע. אולם, לולא פעילות המשטרה היו הרימונים מגיעים לידיים בלתי מורשות והשימוש שכל להיעשות בהם - למרות שמדובר בנשק שאיננו קטלני - יכל לגרום נזקים מסוגים שונים ובעוצמות שונות.

הסיבה שהביאה את הנאשם לבצע את העבירה היא הרצון להשיג כסף, במהירות ובקלות.

9. בהתאם לצורך לקיים יחס הולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהם - ובין היתר בכך שמדובר ברימוני גז והלם ולא ברימוני רסס, על ההבדלים המהותיים ביניהם - ומידת אשמתו של הנאשם ובין העונש שיוטל; ובהתחשב בערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות; במידת הפגיעה בהם; במדיניות הענישה הנהוגה; ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות; אני קובע כי מתחם העונש ההולם לעבירות שביצע הנאשם, הוא בין 12 ל- 36 חודשי מאסר בפועל.

10. העונש ששירות המבחן המליץ להטיל על הנאשם - צו מבחן ומאסר בעבודת שירות - אינו מתאים לחומרת מעשה הנאשם בנסיבותיו ולמידת אשמו של הנאשם.

כידוע, מסגרת הדין בה בית המשפט פועל בהקשר לגזירת העונש ושיקולי בית המשפט בגזירת העונש, שונים מהמסגרת ומהשיקולים של שירות המבחן בהמלצותיו לעונש. בקצרה יאמר, שבית המשפט פועל בתוך מסגרת חוקית ופסיקתית, שאינה על סדר יומו של שירות המבחן, והוא מתחשב בשיקולים רבים ורחבים מאלה של שירות המבחן, אשר מטבע הדברים מרוכז בעיקר בעניינו של הנאשם.

וכידוע, עמדת שירות המבחן בנוגע לעונש שיש להטיל על נאשם, היא בבחינת המלצה שאינה מחייבת את בית המשפט (ראה למשל, ע"פ 4295/15 ג'אבר אלצאנע נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 2.5.16); רע"פ 4144/15 אבו אלטיף נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16.6.15)).

11. צה"ל מחזיק בבסיסו כמויות עצומות של נשק ותחמושת מסוגים שונים וחלק מחייליו נושאים נשק בשגרת פעילותם. בפועל, חיילים רבים נגישים לנשק ולתחמושת צהליים. הצבא סומך על חייליו שינהגו בנשק ובתחמושת באחריות ובזהירות המתבקשות ובוודאי שלא ישלחו בהם את ידם. אולם, לדאבון הלב, גניבת נשק ותחמושת צהליים, בין ישירות על ידי חיילים ובין על ידי אחרים בעזרת חיילים, הפכה לחזון נפרץ. הביקוש לנשק ולתחמושת בשוק העברייני והפחעי, רב; מחירם של כלי נשק ותחמושת בשווקים אלה גבוה מאוד; גניבת נשק או תחמושת בנסיבות, קלה יחסית; והסיכוי להיתפס, איננו מאוד גדול. מציאות זו יוצרת פיתוי לגניבת ומכירת כלי נשק ותחמושת צהליים לשם השגת רווח כספי מהיר וקל, ומחייבת ענישה מרתיעה.

12. ככלל, בענישת עבירות נשק, ישנה משמעות לסוג הנשק המדובר. הסכנות הכרוכות בסחר במקלעים או ברימוני רסס גדולות לאין שיעור מאלה הכרוכות בסחר ברימוני גז או הלם. נתון זה נלקח בחשבון בקביעת מתחם העונש ההולם, שממילא משפיע גם על העונש הראוי לנאשם. ועדיין, אין לזלזל בסכנות הכרוכות ברימוני גז או הלם. ישנם לא מעט מתווי פגיעה אפשריים באמצעותם, בהקשרים פחעיים ופלייליים.

13. בין חיילי צה"ל, כמו בחברה כולה, ישנם כאלה שמצבם הכלכלי דחוק. עקרונית, מניע לביצוע עבירה

הוא בין הנתונים הנשקלים בקביעת מתחם העונש ההולם. לכן, יהיה מקום להבחין לענין מתחם העונש ההולם בין חייל שגנב רכוש צה"ל על מנת למכרו, מתוך מצוקה כלכלית חמורה, לבין חייל שעשה זאת מתוך מניע אידאולוגי של תמיכה בטרור. ואולם, ככל שמדובר ברכוש צבאי רגיש יותר ומסוכן יותר, כך יפחת עד יתאפס המשקל לקולא שיינתן למניע לביצוע העבירה.

14. המקומות בהם הצבא מחזיק כלי נשק ותחמושת, הם עבור החיילים הנמצאים בסביבתם, כעין סופרמרקט מלא כל טוב, שניתן בקלות לשלוח יד למדפיו ולקחת מהסחורה, אותה ניתן להמיר בטבין ותקין. יש להטמיע בציבור הרלוונטי את התובנה שנשק ותחמושת צהליים הם "מחוץ לתחום", שאין בשום פנים ואופן לשלוח בהם יד, ושמי שיעשה כן יענש חמורות.

15. בגזירת עונשו של הנאשם אני מביא בחשבון את גילו הצעיר; את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות - שצוינו בתסקיר שירות המבחן ושנשמעו מפיו ומפי באת כחו; את הודאתו, על משמעויותיה; את עברו הפלילי; את ההליך הטיפולי המסוים שעבר; ואת הפגיעה הצפויה לו ולמשפחתו מהמאסר.

16. על רקע נפוצות עבירות הנשק ועל רקע פסיקת בית המשפט העליון כי יש להטיל על עבירות אלו עונשים שיהיה בהם כדי להרתיע את הציבור מביצוען, אני מוצא כי יש צורך בהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירת הסחר בנשק שביצע הנאשם ושיש סיכוי ממשי שהחמרה בעונשו של הנאשם תביא להרתעת הרבים.

17. נוכח כל האמור, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים-

א. 18 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו מהמאסר, שלא יעבור עבירה שהיא פשע.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י"א תמוז תשע"ז, 05 יולי 2017, בהעדר הצדדים.